

Utdrag ur Sixtens bok om själarnas vandring

När en trollkatts ögon lyser vet man att han vet

Det är en vanlig morgon i november. Väckarklockan ringer 6.30 som den alltid gör på tisdagar. Jag stäcker på mig och gör mig redo att kliva ur sängen då jag plötsligt inser att nej, just denna tisdagsmorgon behöver jag inte kliva upp ännu om jag inte vill. Planerna har blivit ändrade och jag börjar inte arbeta förrän klockan 13.00 idag.

Nöjd kurar jag ihop mig under täcket och tänker somna om då Sixten, min mycket kloka och vänliga katt hoppar upp och lägger sig på min arm. Jag funderar lite på något som jag hörde Ambres tala om på TV för någon dag sedan Han sa att det var inte vi som inkarnerade i olika liv, utan det är någon som han kallade för "ryttaren". Man kan se det som smultron på ett strå, våra olika liv, sa Ambres. Håller du strået framför dig så kan du se alla smultron. Vrider du strået ett kvarts varv så ses du bara ett smultron. Det som är längst fram. Jag tycker att det var en finurlig förklaring på det hela och börjar fundera på hela reinkarnationscykeln.

– Vill du att jag ska berätta för dig hur det går till? frågar Sixten.

– Ja tack, gärna, säger jag. Kan du det?

Det är egentligen en dum fråga – jag vet att Sixten kan. Han har berättat mycket för mig förut.

– Så här är det, säger Sixten

En gång för mycket,mycket långa sedan fanns där ett enda stort medvetande.

Vi kan kalla det för den ursprungliga kvantumsoppan. Den fyllde en jättesoppskål där den stod. Proppfylld till kanten med energi och medvetande. Medvetandet bestod av kärlek, frid och oändlig närvaro, för det är just vad dessa sorters medvetande bestod utav. Medvetandet var som sagt ett, men samtidigt bestod det av allt så naturligtvis bestod den också av en massa delar. Tänk dig att du lyfter upp en droppa av denna soppa så har du en del, men då du släpp ned den igen så är den ju åter en del av det hela och nästa gång du lyfter upp en droppe så är den troligtvis inte samma droppe.

Jag sa att detta medvetande också bestod av energi så denna soppa rörde sig hela tiden såsom energier har för vana. En dag kände en liten droppe av detta stora medvetande att den skulle vilja se och lära sig mer av känslor än dessa fridfulla, kärleksfulla känslor som fanns i soppan. Den hade anat att utanför det stora soppskålen fanns det även annat att lära och förstå.

Den vände sig till Det stora hela och sa: "Jag vill veta, känna och se vad som rör sig därute för att kunna bli ännu visare och förstå alla känslor som finns."

"Självklart", sa Det stora hela. "Välkommen tillbaka och berätta då du har uppnått den visdomen och vet att jag är med dig hela tiden och delar dina erfarenheter. Du är en del av mig och jag är en del av dig. Min kärlek är alltid med dig,"

"Tack, sa droppen, jag älskar dig också" och så, med hjälp av en energivåg kastade den sig över kanten av soppskålen.

Så började droppen att falla. Den föll och föll. Genom eoner av tid föll den. Genom mörker och genom ljus föll den. Så fick den plötsligt se, långt långt där nere såg den en blå vackert lysande prick. Pricken blev större och större. Närmare och närmare kom den och var nu stor som en badboll. Så vacker. Droppen hade aldrig i hela sitt långa, långa liv sett något så vackert. Ändå hade den sett mycket.

"Dit vill jag" tänkte droppen, och visst, däråt drogs den. Den visste kanske inte att dens önskar var lag, men så var det.

Närmare det blå klotet kom den. Och den började urskilja fast land och vatten på klotet. Här växte stora märkliga växter som ingen sett förut. Jättelika ormbunkar och palmliknande träd, men det visste ju inte Droppen den hade ju tidigare bara sett den kvantumsoppa den kom ifrån. Ju närmare planeten droppen kom den här planeten, för det var en planet, desto mer detaljer såg den. Där låg en mindre liten oval boll. "Vad är det tänkte droppen och bums var den inne i den vita bollen. "Hallå, och välkommen hördes en röst. "Jag har väntat på dig".. "Hallå själv" sa droppen. "Vem är du och vad gör du här i bollen och hur kunde du veta att jag skulle komma. Jag visste det inte själv, ju."

"Ha, ha skrattade rösten. Du är ny här va? I jobbet menar jag."

"Nu fattar jag ingenting," sa droppen. "Vadå jobbet? Vad menar du?"

"Är inte du en bit medvetande menar du?" sa rösten, lite nervöst den här gången

"Jo, visst är jag det och jag är ute för att upptäcka fler sidor om mitt sanna jag. Men vad menar du med jobbet?"

"Puh, sa rösten. Jag blev lite nervös där ett tag. Jo vet du så här är det.

"Du och jag är båda är i ett Stegosariusägg, förstår du. När som helst ska ägget kläckas och då behöver den lille Stegosariusungen både ett medvetande, det är du, och ett ego, en personlighet kan vi kalla det, och det är jag.

“Jaha jag förstår “sa droppen, fast det gjorde den inte alls. “Varför har du två namn och jag bara ett” sa den, mest för att inte avslöja att den inte fattat ett dugg om det där med Stegosarius och så. Och hur skulle han kunna det egentligen. Det fanns varken Stegosarier, egon eller personligheter där han kom ifrån. “Mja sa eget /personligheten. Du vet, namnet ego har ju lite dålig klang så ibland kallar jag mig personligheten, det låter inte så illa.”

“Jag tycker ego är ett vackert namn. Kort och bra. Har jag inga andra namn?”

“Jo visst. Inte så kort precis, men samvete brukar du också kallas.” “Hmm, samvete, hmm Vad är det för jobb vi ska göra då , du och jag?” undrade droppen som började tycka att allt lät lite spännande nu och att ego var riktigt trevlig Hade en riktigt trevlig personlighet skulle man kunna säga.

“Vi ska tillsammans hjälpa den lille Stegosariusen att bli en komplett varelse med ett liv som hjälper honom att växa och utvecklas. Fast egentligen är det ju du och jag som växer och utvecklas eftersom vi är han. Vi måste dessutom se till att han får mat och vatten så att kroppen kan växa Förstår du?”

“Jag tror det” sa medvetandet men han förstod inte så särskilt mycket. Kom ihåg att han kom ju direkt från den stora kvantumsoppan och hade ju aldrig sett en kropp.

Innan han hann tänka mer så hördes ett fasansfullt brak och hela om- givningen började skaka.

“Oj vad var det”, undrade medvetandet.

“Det är bara ägget som kläcks , vänta lite får du se.” Ännu ett förskräckligt brak och knak hördes och plötsligt blev både medvetandet och egot bländade av ett fantastiskt ljus. Det var så ljust att det nästan gjorde ont i ögonen. De här båda kompisarna fick naturligtvis använda Stegosariens ögon så de såg båda samma sak. När det hade vant sig vid ljuset fick de se ett otroligt landskap med en stor grässlätt, som tycktes sträcka sig oändligt långt bort där bergen tog vid. Stora märkliga träd växte utspritt på slätten och en liten bäck med klart rinnande vatten.

Så sträcktes ett stort djurhuvud med många, många vassa tänder ned mot dem och medvetandet blev alldeles stel av skräck. Vad var detta? Vad skulle hända nu? Till sin fasa märker han att egot har passat på att helt ta över kommandot nu när han själv blivit helt handlingsförlamad. Den lilla kroppen de båda sitter i rör sig mot det förskräckliga och medvetandet hör hur det säger ”Mamma!”

Vad betyder det. Vad är mamma för något. Han undrar men djupt inne i sig känner han att han kan lita på det här förskräckliga och att det kommer att göra allt det kan för att ta hand om den kropp han sitter i tillsammans med egot och han känner sig trygg igen. Han kommer på sig själv med att tänka att den här känslan liknar väldigt mycket den känslan av frid och kärlek han kände i den ursprungssoppa han kom ifrån. Vad han har saknat den. Han lutar sig

försiktigt fram mot det förskräckliga djuret och piper också han "Mamma"

Odjuret lutar sig ändå närmare och morrar med sig grova röst. "Mitt lilla barn. Jag älskar dig." Det känner medvetandet är alldeles, alldeles sant och han kryper närmare sin mamma och somnar. När han vaknar är det fortfarande dag, för solen lyser och han känner en märkligt knorrande känsla i det han förstår måste vara sin mage.

"Mat" säger egot. "Vi måste ha mat för att överleva"

Medvetandet förstår som vanligt ingenting men gör inte motstånd då egot tar över kroppen och börjar tugga på gräset som växer vid deras fötter. Han betar, tuggar och sväljer och medvetandet förstår att det egot gör lugnar deras knorrande mage och kroppen känner sig piggare igen.

"Vad gör vi?" frågar medvetandet egot. "Du är mig en riktig gröning" säger egot. "Har du aldrig varit med om att äta förut?" "Nej. Jag har aldrig ätit. Vad är det?" "Jo det är så här" sa egot lite överlägset, "vi lever i en kropp nu, du och jag. Vi delar på den. Men för att den ska fungera så måste den ha näring som den sedan omvandlar till energi. Energin använder den i sin tur till att hålla temperaturen konstant och till att röra sig. Det den inte kan använda släpper den ut tillbaka till marken som använder det till näring för att få gräset, buskar och träd att växa så kan vi äta dem igen. Det vi nyss åt var gräs, men vi kan äta från buskar och träd också."

"Vad spännande. Men vad händer om vi inte hittar de där gräset, buskarna och träden? Vad händer då?"

"Då dör vi. Du går åt ditt håll och jag går åt mitt"